

med hensyn til grusning af kørebaner, ikke som følge af bestemmelserne får ansvar for ulykker, der indtræffer på kørebanen i glat føre.

Udvalget og ministeren er enedes om at bibeholde bestemmelsen i § 53, stk. 1, da denne bestemmelse, der overlader det til vejbestyrelsen at træffe bestemmelse om, på hvilke strækninger og i hvilket omfang der vil være at foretage grusning, tværtimod at forøge risikoen for erstatningsansvar for kommunerne netop principielt udelukker domstolene fra at skønne over disse forhold. I denne forbindelse henledes opmærksomheden på, hvad der er anført side 46 og 101 i vejlovsudvalgets betænkning af 16. september 1954, hvorefter der er tegn på, at domstolene er på vej til at statuere en egentlig grusningspligt for vejbestyrelserne, jfr. f. eks. dommen i U. f. R. 1952/1065.

Derimod er udvalget og ministeren enedes om at lade bestemmelsen i stk. 2 om ministerens adgang til at udfærdige vejledende bestemmelser om grusningens omfang udgå, da sådanne regler ikke bør kunne opfattes som retsregler.

Udvalget har nærmere drøftet bestemmelserne i § 56 om *parkeringsafgifter*. Enkelte medlemmer har næret betænkelighed ved paragraffen, men udvalget og ministeren er dog enedes om alene at slette bestemmelsen i stk. 4 om, at parkeringsafgifter skal føres til indtægt for vejvæsenets kasse, da en sådan bestemmelse findes at høre hjemme i en lov om tilskud til de offentlige veje.

I forbindelse med § 57, stk. 1, har udvalget drøftet et af Københavns magistrat fremsat ønske om en tilføjelse, hvorefter ledningsarbejder, særlig vedrørende sporvejsskinner og vandforsyningsledninger, der må udføres, fordi en vejbestyrelse har ønsket at foretage en omlægning af vejen, ikke skulle bekostes af ledningsejeren. Dette har udvalget ikke kunnet tiltræde, da bestemmelsen er en lovfæstelse af hidtil gældende praksis. Ledningsejeren, der ikke betaler for at have ledninger liggende i vejen, må som modstykke dertil selv betale for flytning af ledningerne, når vejen skal ændres.